

מבוי שהוא גבוה פרק ראשון עירובין

ו.

עין משפט נר מצוה

לד א מיי פייז מהל
שנה הליז טושיע
ח"ט פי שס ספיץ ב:
לה ב מיי שס ה' ג טי
סמו עשין דרבנן א
טושיע א"ח פי שס
ס"ג:
לו ג טושיע א"ח פי
שס ספיץ ב:

רבינו חננאל

מצדדיו בעשה,
מאמציעו בקרן זוית
בארבעה, ורב הונא אמר
בין מן הגדרין בין מן
האמצע בארבעה. דרב
איקלע לדמהדיא ועבר
עובדא כוותי, א"ל גדר
גדר. כלומר לא שהלכה
כך אלא ראה אותן
שמקליין והחמיר עליהן.
אמר רב נחמן בר יצחק
כרב הונא מסתברא, דהא
אמר רב מבבוי עיקוס
כמין גומא (ל) ונפרץ בסופו
שהוא כמו מצדו, ואמר
תורתו כמו מפולש. ואי
אפשר לומר כשפרצתו
יתר מעשר דהאמר
שמואל תורתו כפתח.
וביתו מעשר ליכא מאן
דמכשר. אלא ודאי כפתות
מעשר ואמר רב כמפולש.
אלמא פירצת מבוי מצדו
בארבעה סבירא ליה לרב,
וכל שהוא יתר מארבעה
היהוה כמפולש. ודחי רב
חנן שאני מבוי עיקוס דקא
בקעי ביה רבים. מכלל
דרב הונא אע"ג דלא
בקעי רבים אסר. מאי
שנא מדר' אמי ורבי אסי
דא' אם נשתהיד בו פסל
מתיר פירצה עד עשר.
ופרקין הא דר' אמי ור'
אסי בדיית תמן גידודי.
(והלכתא כר' הונא.) ת"ד
ציצת מערבין רה"ר עושה
צורת הפתח מיבין כו'. עד
בית היילא אמי עושה
דלת מיבין ולחי או קורה
מיבין. ואקשינן וכי
מערבין רה"ר והתניא יתר
על כן א"ר יהודי

(6) מ"גלז ג"ס.

אחת והא' אי אפשר לנמנעם הם נמי הואיל ולאו אדעמייהו לנא צבת
אחת הוי כדדי שמים ו"ל הואיל ואי אפשר לנמנעם אלא ע"י טורח
גדול לא הטרמינו לנמנעם ולמדוד כספק דבריהם וכן משמע מלשון
הקונטרס דפי' דרוב בני אדם אינן יכולים לנמנעם והוי ספק לנמנעם
ואסור לא לא לנמנעם ומותר והוי רה"ר

שמעיה פי' דמני למימר דבדי דאלס
נמי אי אפשר לנמנעם והוי דפרוך
כעומד מותר משום דהוי כעין ספק
ספיקא שמה עומד מרובה ואפי' כי
לא נפיש ושוו כי הדדי מותר והשמה
שפיר קרי ליה ספק דבריהם אך
קשה מאי איריא ספק דבריהם אפי'
צדאורייתא נמי שרי כיון דהיתיר
קרוב מן האסור דמטעם זה צעני
למישרי בשמיטה במחלה על מחלה
וי"ל דהא דשרי הכא אי פרוך נפיש
היינו צח' אמות מנומנמות אצל שמה
יש מעט יותר ואפי' אי פרוך נפיש
איכא ד' אמות ולכן לא שרי אלא
צ' דבריהם ואם תאמר דפרק
צ' דבריהם (ד' ט) אמר נמנעא מכוון
צין שמי עיירות לרבנן יציאו עגלה
אחת וימנו והשתא כל אחת תציא
עגלה לעמיה דשמה קרובה היא ואפי'
מנומנמות הא אמר הקרובה אפילו
קרובות וי"ל דממה נפשך קני בלחם
אם רחוקה היא פטורה ואי קרובה
היא יוצאה בשל תנאי מאי אמרת
דילמא מנומנמות תנאי לא אינו מנומי:
מצידו בעשר מראשו בארבעה.
עשר אינן פירושו כארבעה
דעשר כשל מטה וארבעה כשל מעלה:
דפתחא בקרן זוית לא עברי
אינשי. מיהו אם עשא'
כעין פתח צמזמות ומשקוף הוי שפיר פתח כדלמך לעיל (ד' ה.)
דפתח ליה צקין זוית: **אחד** זה ואחד הוי בד'. אם נפרץ צקין
זוית אצל אם נפרץ מראשו צלל קרן זוית לא הוי צד' ללא פליג
אדרב יבודה דלמך לקמן (ד' י:) מצוי שהוא רחב ט"ו אמות מרחיק
צ' אמות ועושה פס ג' אמות והשתא הוי פירצה צ' אמות ומצדו
דהוי צד' היינו משום דקא ממעט צהילוכא אצל כשהפירצה צראשו
לא ממעט צהילוכא ללא שבקי פתחא רבא ועיילי צפתחא וטעם:
רב אמר תורתו במפולש. פי' צקונטרס דלרין לעשות זורת הפתח
צקמזומייתו דפילוש מה שמפולש לחצירו הוי כמפולש לרה"ר
ולשני פתחים לצד רה"ר יעשו לחי או קורה לכל אחד וצמילתא
דמפולש נמי דלמך תורתו כפתוס פי' צסם רבו הוקן תורת מבוי
כפתוס לרין לעשות צקמזומייתו דהיינו לחי מיהו שם פי' פירוש אחר
תורתו כפתוס ואין לרין צקמזומייתו כלום והלשון דחקו לכיון דתורתו
כפתוס מה לרין לעשות צקמזומייתו וכפירושו משמע מדקאמר צסמוך
אי ציתר מעשר צהא לימא שמואל תורתו כפתוס משמע דלרב
אחי שפיר ואי תורתו כמפולש קאי אפתחים דהיינו צלרין לעשות
זורת הפתח צחאד הפתחים וצני לחי ולא צקמזומייתו א"כ לרב

נמי קשה דלרין יועיל לחי מנד אחד או אפי' זורת הפתח ציתר מעשר הא אפי' זורת הפתח ציתר מעשר
אי אצקמזומייתו קאי כדפירש רש"י אחי שפיר לרב דסגי צזורת הפתח אפי' ציתר מ"י הואיל ופתחי מבוי הפתחים לרה"ר לא
הוו יותר מעשר * דהא צ"ה מהני מן התורה אפילו לרב ציתר מ"י כדלמרינן לקמן (ד' ה.) גבי כלאים וומיהו יש לדחות
דהוי נמי מצי פריך לרב אלא דמקשה אליצא דשמואל טפי צפשיטות] ועוד יש ראייה * מההוא מצוי עקוס דהוה צנהרדעא
כו' ואצרכוה דלתות ופירש"י עקוס כמין ח' ורין צ' דלתות לשני עקמזומיית דאי לאו הכי די צדלת אחת ומיהו
ר"ח גריס ואצרכוה דלת וכן כתוב צרוב ספריס ואפילו גרסינן דלתות * איכא למימר דמפולש גמור הוה ועקוס
צחאמץ חזה ופתוח צשלשה פתחים לרה"ר דממה נפשך לרין לעשות דלתות וגבי מבוי העשוי כנדל (לקמן ד' ט:) משמע
נמי כפירוש הקונטרס דקאמר אלא עושה צ"ה לכולהו פי' לצד מבוי הגדול ואידך גיסא משתרי צלחי וקורה היינו לצד
רה"ר חזה וזה כפי' הקונט' אצל אי קאי הא דקאמר עושה צ"ה לכולהו היינו לצד רה"ר ואידך גיסא קאי אפתח מבוי גדול לצד
לשון אידך גיסא לא אחי שפיר ואין לתמוה למא יהיה מבוי עקוס חמור ממשפולש גמור דסגי צל"ה ולחי אחד דעבינן
ציראה צ"ה כל בני המבוי: **ביצד מערבין דרך רה"ר.** פי' רה"ר רחב י"ו אמות ומפולש משני צדדים משער לשער ומצויין בה ששים
רצוא וכן יש צה"ג דצעין דריסת ס' רצוא וקשה לר"ת דצצנת צפ' הזורק (ד' ט.) אמר דעגלות הוו תחתיהן וצייניהן רה"ר ותחתיהן
לא היו ס' רצוא ואומר ר"י דמ"מ דרכן היה לנאח ולצא צזאותו דרך ועוד הקשה דצדגלי מדבר הוה טף ונשים לאין מספר וכן קשה
מעבר רב ויש לומר דלא גמרי' ממשכן אלא מילתא דמציבא צמספרס: **ולר"ח** וקורה **מבאן.** אף על גב דלחי לא מהני ציתר
מעשרה יעשה לחי רחב עד שיתמעט האויר מעשרה: **יתר ע"ב** בן אמר ר' יהודה. פירש הקונטרס לעיל מנייה איירי צבונה
עלייה כו' דשרי ר' יהודה לטלטל תחתיה משום פי תקרה יורד וסותם פי תקרה יורד וסותם פי תקרה יורד וסותם פי תקרה יורד וסותם פי
תקרה שרי ר' יהודה הואיל ואיכא צ' מחזיות מעלייתא והכי משמע צהדיא צתוספתא [צמחילתין פי"ן] דהאח קאי יתר על כן:

מזידו. צכותל ארכו ולא אכל ראשו אלא שיש ארבעה עומד מן
הפתח עד הפירצה: **מראשו.** שהיה מבוי רחב כ' אמה וסותמו עשר
אמות כדמנן [צ.]. והרחב מעשר ימעט ונפירצה פירצה צזאותה סתמיה:
לא תפולג עלאי. לומר דרב מכשר
איקלע לדמחריא כו': **בקשה מלא.**
עמי הארציס היו ומוצלינן צמזומת
והחמיר עליהן לעשות סייג להרחיקן
מן העבירה כאלס הגודר צקעה
פרוזה לשומרה: **מצוי עקוס.**
ושני פתחיו לרשות הרבים:
תורתו כמפולש.
ומצוי המפולש
לה"ר לרין זורת
פתח מכאן ולחי
או קורה מכאן
כלקמן אף זה
לרין לשני פתחיו

לצד רשות הרבים לחי לכל רוח
וצקמזומייתו לרין זורת פתח דפילוש
שהוא מפולש לחצירו הוי כמפולש
לה"ר: **תורתו כפתוס.** ואין לרין
צקמזומייתו כלום אלא אלו עושין לחי
לפתחן ואלו עושין לחי לפתחן ללא
מזכירינן זורת הפתח אלא לפתחים
המפולשין זה כנגד זה לרשות הרבים.
ל"א תורתו כפתוס מצוי סתום
ולרין לעשות לחי לעקמזומייתו והיינו
לחי עשויס צמצי סתום חזה קצמתי
ממורי הוקן ו"ל: אינימא ציוסר
מעשר. שרוב פתיחת צקמזומייתו
יותר מעשר: צהא לימא שמואל
כפתוס. וניסגי צלחי אטו לחי ציתר
מעשר צמצי סתום מי מהני. וללישנא
קמא כיון דיותר מעשר הוי כמד מצוי

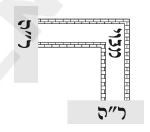
וכי האי גוונא לא לימא שמואל דלאו מפולש הוא: **אלא לאו בעשר.**
אלמא פירצת צדדין לרב צארבעה: **מכלל דרב הונא.** אפי' צפירצה
ללא צקעי רבים כגון צפירצה למקוס טעונף או למקוס מקולקל
צפתחים וטיט ואין דרך רבים מנויים לעבור צזאותה פירצה אסר
נמי צארבעה: **מ"ש מדר'** אחי ומדרב אחי. דלמרינן לעיל [ה.] אם יש
שם פס ארבעה מתיר פירצה עד עשר אלמא פירצת מצוי מצידו
בעשר: **הסם דאיכא גידודי.** שנשתתיר מן הכותל ציסוד ג' או ד'
טפתחים גובה על כל פני הפירצה שאינה נוחה לעבור צה:
הא. דאסרנא אלא צדליכא גידודי. גידוד לשון שפה: **ר"ה.** משמע
רחב שש עשרה אמה ועיר שמצויין בה ששים ריצוא ואין צה דומה
(אז) * שהיה ר"ה שלה מכוון משער לשער שהיה מפולש דומה
לדגלי מדבר: **זורת הפתח מכאן.** צראשו אחד: **ולחי וקורה.**
צסוף העיר: **יסר על כן.** לעיל מנייה איירי צבונה עלייה מצית
לצית צשצני לר"ה ר"ר וכן גשריס המפולשין לרה"ר דשרי ר' יהודה
לטלטלי תותיה משום פי תקרה יורד וסותם צפ' כל גגות העירס]
וקאמר צצרייתא יתר על כן אפילו היכא דליכא פי תקרה
הואיל

נמי קשה דלרין יועיל לחי מנד אחד או אפי' זורת הפתח ציתר מעשר הא אפי' זורת הפתח ציתר מעשר
אי אצקמזומייתו קאי כדפירש רש"י אחי שפיר לרב דסגי צזורת הפתח אפי' ציתר מ"י הואיל ופתחי מבוי הפתחים לרה"ר לא
הוו יותר מעשר * דהא צ"ה מהני מן התורה אפילו לרב ציתר מ"י כדלמרינן לקמן (ד' ה.) גבי כלאים וומיהו יש לדחות
דהוי נמי מצי פריך לרב אלא דמקשה אליצא דשמואל טפי צפשיטות] ועוד יש ראייה * מההוא מצוי עקוס דהוה צנהרדעא
כו' ואצרכוה דלתות ופירש"י עקוס כמין ח' ורין צ' דלתות לשני עקמזומיית דאי לאו הכי די צדלת אחת ומיהו
ר"ח גריס ואצרכוה דלת וכן כתוב צרוב ספריס ואפילו גרסינן דלתות * איכא למימר דמפולש גמור הוה ועקוס
צחאמץ חזה ופתוח צשלשה פתחים לרה"ר דממה נפשך לרין לעשות דלתות וגבי מבוי העשוי כנדל (לקמן ד' ט:) משמע
נמי כפירוש הקונטרס דקאמר אלא עושה צ"ה לכולהו פי' לצד מבוי הגדול ואידך גיסא משתרי צלחי וקורה היינו לצד
רה"ר חזה וזה כפי' הקונט' אצל אי קאי הא דקאמר עושה צ"ה לכולהו היינו לצד רה"ר ואידך גיסא קאי אפתח מבוי גדול לצד
לשון אידך גיסא לא אחי שפיר ואין לתמוה למא יהיה מבוי עקוס חמור ממשפולש גמור דסגי צל"ה ולחי אחד דעבינן
ציראה צ"ה כל בני המבוי: **ביצד מערבין דרך רה"ר.** פי' רה"ר רחב י"ו אמות ומפולש משני צדדים משער לשער ומצויין בה ששים
רצוא וכן יש צה"ג דצעין דריסת ס' רצוא וקשה לר"ת דצצנת צפ' הזורק (ד' ט.) אמר דעגלות הוו תחתיהן וצייניהן רה"ר ותחתיהן
לא היו ס' רצוא ואומר ר"י דמ"מ דרכן היה לנאח ולצא צזאותו דרך ועוד הקשה דצדגלי מדבר הוה טף ונשים לאין מספר וכן קשה
מעבר רב ויש לומר דלא גמרי' ממשכן אלא מילתא דמציבא צמספרס: **ולר"ח** וקורה **מבאן.** אף על גב דלחי לא מהני ציתר
מעשרה יעשה לחי רחב עד שיתמעט האויר מעשרה: **יתר ע"ב** בן אמר ר' יהודה. פירש הקונטרס לעיל מנייה איירי צבונה
עלייה כו' דשרי ר' יהודה לטלטל תחתיה משום פי תקרה יורד וסותם פי תקרה יורד וסותם פי תקרה יורד וסותם פי תקרה יורד וסותם פי
תקרה שרי ר' יהודה הואיל ואיכא צ' מחזיות מעלייתא והכי משמע צהדיא צתוספתא [צמחילתין פי"ן] דהאח קאי יתר על כן:

(6) [לקמן ד:]. (7) (8) [לקמן
ק: מילין ק:]. (9) [גיר'
הא"ש אצל]. (10) [גליל ה.].
(11) גיר' ורש"י או קורה.
(12) [לקמן א:]. (13) שם ו.
וקח. [לקמן י: כב. ט: ז'ה.
(14) "אוי" איתא צדי'
(15) [לקמן ז'ה.]. (16) ומהא
[לקמן ד' ת:]. דכרין צזריא
ואותיו צקמזומייתו אין
רה"ר לפי ד"ל דמי צלחא
האחד לא רנו לעשות להס'
מיקון מ"א].

גליון הש"ס
תוס' ד"ה רב אמר וכו'
דחא צה"ש מרני מן
התורה. עיין לקמן דף כב
ע"א מוס' ד"ה והאר"י:
בא"ר איכא לימיר
דמפולש גמור הוי. עיין
לקמן דף י' ע"ב מוס' ד"ה
עושה פס:

מוסף רש"י
דפתחא בקרן זוית לא
עברי אינשי. דלאו
אורחיה הוה [קטן צד].
בקעה מצא. כלומר אין
בני תורה שדעו להסר,
צקעה זו שאין לה שומר
הכל פרוך [קטן ט:].

מבוי רה"ר